

РЕШЕНИЕ

№ 7038

гр. София, 15.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 11.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **6503** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК във връзка с чл. 215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано по жалба на Г. Г. Н. срещу ЗАПОВЕД № ДК-10-ЮЗР-70 от 13.05.2013г. на Началника на РДНСК, Югозападен район, сектор С..

В обстоятелствената част на жалбата са изложени твърдения за материална незаконосъобразност на оспорения административен акт, тъй като жалбоподателят се явява заинтересовано лице по см. на чл.149 ал.2 т.1 ЗУТ да обжалва издаденото разрешение за строеж № 247/19.04.2005г. Претендира се от съда отмяна на атакувания административен акт, като доводи в защита на това становище са развити в писмени бележки, депозираны в открито съдебно заседание на 11.10.2013г.

Ответникът- Началника на РДНСК, Югозападен район, сектор С. в хода на съдебния процес се представлява от юрк. А. С., която оспорва жалбата, а по същество на спора моли съдът да постанови решение, с което да я отхвърли, като неоснователна.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА не изпраща представител, който да даде заключение по основателността на подадената жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Главният архитект на Столична община е издал Разрешение за строеж №

247/19.04.2005г. за строеж: „подземни гаражи и жилищна сграда с магазини и офис /корпус Б/, кота корниз +17.40, жилищна сграда с офиси /корпус А/, кота корниз +8.10, гаражи / I-ви етаж”, находящ се в УПИ ХХХV-405 от кв.288а по плана на [населено място], район „К. село”, местност „бул.България-Мотописта” с възложител СТОЛИЧНА ОБЩИНА, Л. М. И. и [фирма].

Със Заповед № РД-09-50-70/22.01.2007г. Главен архитект на Столична община е вписал забележка в издаденото разрешение за строеж за съществено изменение в одобрения инвестиционен проект при условията на чл.154 ал.2 т.6 и т.7 ЗУТ.

Процесният строеж е въведен в експлоатация, видно от разрешение за ползване № ДК-07-525/05.11.2007г., издадено от Началника на Столична РДНСК.

Със Заповед № ДК-10-ЮЗР-54/10.04.2012г. по повод подадена от Г. Г. Н. жалба срещу Разрешение за строеж № 247/19.04.2005г. Началника на РДНСК, Югозападен район е оставил в сила това разрешение за строеж.

С влязло в законна сила съдебно решение № 1793/18.03.2013г., постановено по адм.дело № 5074/2012г. АССГ, II-ро отделение, 34 състав е отменил Заповед № ДК-10-ЮЗР-54/10.04.2012г., като е върнал административната преписка на ответника за ново разглеждане и произнасяне.

В изпълнение на този съдебен акт е постановен обжалвания в настоящото производство административен акт- ЗАПОВЕД № ДК-10-ЮЗР-70/13.05.2013г., с която Началника на РДНСК, Югозападен район е прекратил образуваното административно производство, образувано по подадена от Г. Г. Н. жалба срещу Разрешение за строеж № 247/19.04.2005г. на Главен архитект на С., като е приел, че жалбоподателят не е заинтересована страна по см. на чл.149 ал.2 т.1 ЗУТ.

При така установената фактическа обстановка, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Спорният по делото въпрос, който обуславя и предметът на съдебния контрол върху обжалвания административен акт, съответно - основателността на подадената срещу него жалба, се отнася до това дали по отношение на жалбоподателя Г. Г. Н. са налице предпоставките за допустимост на образуваното пред административния орган производство.

Разпоредбата на чл. 216, ал. 2 от ЗУТ предвижда задължително административно обжалване на определена категория актове, между които са и издадените разрешения за строеж (чл. 216, ал. 1, т. 2 от ЗУТ), пред началниците на регионалните дирекции за национален строителен контрол. Правомощието на началника на РДНСК да се произнесе по допустимостта на подадена жалба срещу разрешение за строеж произтича от ал. 5 на чл. 216 от ЗУТ, уреждаща възможността административният орган да изследва основателността на жалбата след преценка на нейната допустимост. При съдебната проверка на оспорен акт по допустимостта на производството съдът не е компетентен да проверява основателността на жалбата пред административния

орган, а е задължен да се ограничи само до обсъждането на предпоставките за допустимост на административното производство и в хипотеза, че приеме че същите са налице следва да върне административната преписка на ответната страна за произнасяне по същество.

Кръгът от лицата, легитимирани да обжалват издадено разрешение за строеж пред началника на РДНСК, е уреден в чл. 149, ал. 3 от ЗУТ. Това са заинтересованите по смисъла на ал. 2 от същия текст лица. В административната преписка по издаване на разрешение за строеж № 247/19.04.2005г., не се съдържат писмени доказателства за уведомяването на Г. Г. Н. за този административен акт, поради което съдът е длъжен да приеме, че жалбата с която е бил сезиран ответният административен орган е подадена в законоустановения 14 дневен срок по см. на чл.149 ал.3 ЗУТ. На второ място в нормата на чл.149 ал.2 ЗУТ са посочени три категории лица, които са заинтересовани да оспорват по административен ред издадено разрешение за строеж и законодателно са регламентирани отделните хипотези, при които това може да бъде направено, а именно: в случаите на нов строеж, пристрояване или надстрояване на заварен строеж, в случаите на преустройство и промяна на предназначението на заварен строеж и в случаите по чл.185 ал.1 и ал.2 ЗУТ. Ответникът в мотивната и разпоредителна част на административния акт е посочил хипотезата на чл.149 ал.2 т.1 от ЗУТ, при обосноваване на своя извод за процесуална недопустимост на административното оспорване. При анализ на събраните и приети в съдебния процес писмени доказателствени средства, настоящият състав приема също, че относимата към разглеждания казус разпоредба е тази по чл.149 ал.2 т.1 ЗУТ и същата правилно е приложена от по-горестоящия административен орган. В процесното спорно правоотношение обект на разрешението за строеж № 247/19.04.2005г. е нов строеж „подземни гаражи и жилищна сграда с магазини и офис /корпус Б/, кота корниз +17.40, жилищна сграда с офиси /корпус А/, кота корниз +8.10, гаражи / I-ви етаж/”, находящ се в УПИ XXXV-405 от кв.288а по плана на [населено място], район „К. село”, местност „бул.България-Мотописта”. Съгласно чл.149 ал.2 т.1 ЗУТ заинтересовани страни да атакуват по административен ред издадено разрешение за нов строеж са възложителят, собствениците и носителите на ограничени вещни права върху поземления имот, както и лицето, което има право да строи в чужд имот по силата на специален закон. Г. Г. Н. не притежава неограничени вещни права на собственост, респ. ограничени вещни права върху УПИ XXXV-405 от кв.288а, местност „бул.”Б.-Мотописта”, поради което и не е активно легитимиран да оспорва по административен ред издаденото в полза на СТОЛИЧНА ОБЩИНА, Л. М. И. и [фирма] разрешение за строеж № 247/19.04.2005г. Жалбоподателят в обстоятелствената част на жалбата и депозираните по делото писмени бележки се позовава на разпоредбата на чл.149 ал.2 т.1 ЗУТ, съгласно която „в случаите на строежи в квартали и имоти по чл.22 ал.1 ЗУТ- заинтересовани лица са собственикът на земята и възложителят на строежа”. Не се спори между страните по делото, че Г. Г. Н. притежава вещни права върху съседния недвижим имот- УПИ VIII-404 от кв.288а, като с обжалваното разрешение за строеж е предвидено свързано, ниско застрояване на неговия имот с УПИ XXXV-405 от кв.288а. В настоящия случай обаче, не се касае за извършването на строеж в квартал или в имот по см. на чл.22 ал.1 ЗУТ, но дори и да беше така отново активна легитимация за оспорване по административен ред на строителните книжа притежава собственика на земята, върху която е разрешено

строителството и възложителят на обекта. По принцип са верни и се споделят от настоящия съдебен състав съображенията на жалбоподателя относно тълкуването на разпоредбата на чл.21 ал.5 ЗУТ, съгласно която в случаите, когато е предвидено ниско, свързано застрояване е необходимо даването на нотариално заверено писмено съгласие и от собственика на съседния недвижим имот, но този довод е относим към материално-правната законосъобразност по същество на разрешение за строеж № 247/19.04.2005г. на Главен архитект на С., която не е предмет на изследване по адм.дело № 6503/2013г., както се изложи по-горе в мотивната част на съдебния акт. Само за пълнота на изложението, Г. Г. Н. е заинтересована страна на основание чл.131 ал.2 т.2 ЗУТ да оспорва ПУП, с който е било предвидено свързано застрояване между УПИ XXXV-405 и УПИ VIII-404 от кв.288а, местност „бул.България-Мотописта”.

При липсата на предпоставките за надлежно упражняване на правото на жалба, изводът на административния орган за недопустимостта на жалбата на Г. Г. Н. е в съответствие с материално-правната разпоредба на чл.149 ал.2 т.1 ЗУТ. Изследването на законосъобразността на издаденото строително разрешение е въпрос от компетентността на административния орган и не може да бъде предмет на анализ в настоящото производство по вече изложените съображения за обхвата на съдебния контрол, поради което не трябва да бъдат обсъждани доводите на жалбоподателя за допуснато нарушение по см. на чл.21 ал.5 ЗУТ. Съдът извършва проверка само относно допустимостта на искането на жалбоподателя административният орган да разгледа жалбата по реда на чл.216 ал.2 във вр. ал.5 ЗУТ за отмяна на разрешението за строеж, а не върху неговата законосъобразност по същество.

Второто твърдение за незаконосъобразност на ЗАПОВЕД № ДК-10-ЮЗР-70/13.05.2013г. е, че ответникът не се е произнесъл в срока, регламентиран в нормата на чл.216 ал.7 ЗУТ. В 15 дневен срок е от категорията на инструктивните такива и не е преклузивен, поради което произнасянето на административния орган след изтичането му не опорочава неговото волеизявление и не представлява процесуално нарушение от категорията на особено съществените, които да доведат до неговата отмяна.

По изложените съображения, съдът намира, че не е налице претендираното от жалбоподателя основание за отмяна на оспорената заповед по чл. 146 т.3 и т. 4 от АПК. При служебната проверка за законосъобразност в изпълнение на чл. 168 във връзка с чл. 146 от АПК, съдът не констатира други основания за нейната отмяна, поради което жалбата срещу ЗАПОВЕД № ДК-10-ЮЗР-70 от 13.05.2013г. на Началника на РДНСК, Югозападен район, сектор С. следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл. 172 ал. 2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, II-ро отделение, 22 състав

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Г. Н. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу ЗАПОВЕД № ДК-10-ЮЗР-70 от 13.05.2013г. на Началника на РДНСК, Югозападен район, сектор С., като НЕОСНОВАТЕЛНА.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: